

Downloaded via the EU tax law app / web

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

19. juli 2012 (*)

»Andet og sjette momsdirektiv – indgående afgift – tilbagebetaling af det overskydende beløb – betaling af renter – betingelser«

I sag C-591/10,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (Det Forenede Kongerige), ved afgørelse af 25. november 2010, indgået til Domstolen den 14. december 2010, i sagen:

Littlewoods Retail Ltd m.fl.

mod

Her Majesty's Commissioners for Revenue and Customs,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling)

sammensat af præsidenten, V. Skouris, afdelingsformændene A. Tizzano, J.N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot og A. Prechal samt dommerne R. Silva de Lapuerta, K. Schiemann, E. Juhász, G. Arestis, A. Borg Barthet (refererende dommer), D. Šváby og M. Berger,

generaladvokat: V. Trstenjak

justitssekretær: fuldmægtig A. Impellizzeri,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 22. november 2011,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Littlewoods Retail Ltd m.fl. ved D. Anderson og L. Rabinowitz, QC, samt ved barrister S. Elliott
- Det Forenede Kongeriges regering ved C. Murrell, som befuldmægtiget, bistået af D. Wyatt, QC
- den tyske regering ved T. Henze, K. Petersen og J. Möller, som befuldmægtigede
- den franske regering ved G. de Bergues og N. Rouam, som befuldmægtigede
- den cypriotiske regering ved K. Lykourgos og E. Symeonidou, som befuldmægtigede
- den nederlandske regering ved C. Wissels, som befuldmægtiget
- den finske regering ved H. Leppo, som befuldmægtiget

– Europa-Kommissionen ved R. Lyal og C. Soulay, som befuldmægtigede,
og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 12. januar 2012,
afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af EU-rettens regler på området for erstatning for den økonomiske skade, som en afgiftspligtig person har lidt som følge af, at den pågældende har betalt for meget i merværdiafgift (herefter »moms«).

2 Denne anmodning er indgivet i forbindelse med en sag mellem selskaber inden for Littlewoods-gruppen (herefter »Littlewoods«) og Her Majesty's Commissioners for Revenue and Customs (herefter »Commissioners«) vedrørende procedurerne for kompensation for de tab, som Littlewoods har lidt som følge af for meget betalt moms.

Retsforskrifter

EU-retten

3 Artikel 8 og bilag A, punkt 13, i Rådets andet direktiv 67/228/EØF af 11. april 1967 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter – Det fælles merværdiafgiftssystemets struktur og de nærmere regler for dets anvendelse (EFT 1967, s. 14), definerer beskatningsgrundlaget for momsen, bl.a. for så vidt angår leveringer og præsterede tjenesteydelser.

4 Artikel 11, punkt C, stk. 1, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter – Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145, s. 1, herefter »sjette direktiv«), bestemmer:

»I tilfælde af annullation, afbestilling, ikke eller kun delvis betaling eller afslag i prisen efter det tidspunkt, hvor transaktionen har fundet sted, nedsættes beskatningsgrundlaget tilsvarende på betingelser, som fastsættes af medlemsstaterne.

For så vidt angår ikke eller kun delvis betaling, kan medlemsstaterne dog fravige denne bestemmelse.«

Det Forenede Kongeriges bestemmelser

5 Value Added Tax Act 1994 (herefter »VAT Act 1994«) indeholder lovbestemmelser vedrørende administration, opkrævning og håndhævelse af moms samt anke til en særlig domstol. Denne lov sætter Commissioners i stand til at inddrive skyldig moms, som ikke er betalt af de afgiftspligtige personer, og disse i stand til at få tilbagebetalt moms, som er betalt med urette. Den indeholder endvidere bestemmelser om betaling af renter af de beløb, som de afgiftspligtige personer skylder til Commissioners, samt af beløb, som Commissioners skylder afgiftspligtige personer.

6 Section 80 i VAT Act 1994 bestemmer:

»Kreditering eller tilbagebetaling af moms, der er indberettet eller betalt for meget

1. Såfremt en afgiftspligtig person

a) til Commissioners har indberettet moms for en angivet regnskabsperiode (uanset hvornår denne er afsluttet), og

b) i denne forbindelse har medtaget et beløb som udgående afgift, som ikke var skyldig udgående afgift,

er Commissioners pligtig at kreditere vedkommende dette beløb.

[...]

1B. Såfremt en afgiftspligtig person for en angivet regnskabsperiode (uanset hvornår denne er afsluttet) har betalt et momsbeløb til Commissioners, som ikke var skyldig moms, og som ikke beror på

a) en erklæring om udgående afgift for et beløb, som ikke var underlagt udgående afgift [...]

[...]

er Commissioners pligtig at tilbagebetale dette beløb til vedkommende.

2. Commissioners er kun pligtig at kreditere eller tilbagebetale et beløb efter denne section, efter at der er fremsat krav herom.

2A. Såfremt

a) et beløb skal krediteres en afgiftspligtig person som følge af et krav i medfør af denne sections subsection 1 eller 1A, og

b) efter modregning af eventuelle beløb i henhold til denne lov hele eller en del af dette beløb stadig skal krediteres den pågældende,

er Commissioners pligtig at betale (eller tilbagebetale) det resterende beløb til denne.

[...]

7. Medmindre andet er fastsat i denne section, er Commissioners ikke pligtig at kreditere eller tilbagebetale beløb, som er indberettet eller indbetalt som moms, som ikke var skyldig.«

7 Såfremt en afgiftspligtig persons krav i medfør af section 80 i VAT Act 1994 bliver imødekommet, kan denne også være berettiget til rente af det beløb, der er betalt for meget. Rentebeløbet beregnes efter bestemmelserne i section 78 i VAT Act 1994, som har følgende ordlyd:

»Rente i visse tilfælde af officielle fejl

1. Såfremt en afgiftspligtig person på grund af en fejl begået af Commissioners har

a) indberettet et beløb i udgående afgift, som ikke var skyldig udgående afgift, og Commissioners i medfør af section 80(2A) er pligtig at betale (eller tilbagebetale) et beløb til denne, eller

b) undladt at gøre krav på kreditering i medfør af section 25 af et beløb, som han var berettiget

til at gøre krav på kreditering af, og som Commissioners derfor er pligtig at betale ham, eller

c) [bortset fra de ovenfor i litra a) eller b) nævnte tilfælde] betalt et beløb i form af moms til Commissioners, som ikke var skyldig moms, og som Commissioners derfor er pligtig at betale tilbage til ham, eller

d) for sent modtaget betaling af et beløb, som Commissioners var pligtig at betale ham i forbindelse med moms,

skal Commissioners, såfremt og i det omfang den ikke er pligtig til at gøre dette i henhold til andre bestemmelser ud over denne section, betale denne person rente af dette beløb for den relevante periode, dog med forbehold af nedenstående bestemmelser i denne section.

[...]

3. Rente i medfør af denne section betales med den gældende sats i henhold til section 197 i Finance Act 1996. [...]«

8 Renter, der pålægges i medfør af section 78 i VAT Act 1994, beregnes med henvisning til section 197 i Finance Act 1996 og the Air Passenger Duty and Other Indirect Taxes (Interest Rate) Regulations 1998. Satserne med henblik på section 78 er i medfør af disse bestemmelser siden 1998 blevet fastsat ved en formel, som henviser til den gennemsnitlige almindelige rente for udlån, som tildeles af seks clearingbanker, hvilken rente benævnes »referencerenten«. For perioden mellem 1973 og 1998 er renten specificeret i tabel 7 i ovennævnte Regulations. Den rente, der gælder i medfør af section 78 i VAT Act 1994, er referencerenten nedsat med en 1%. I section 78 defineres den »relevante periode«, for hvilken der skal betales rente. For så vidt angår tvisten i hovedsagen begynder denne periode med den dato, hvor Commissioners modtog den moms, der blev betalt for meget, og slutter på den dato, hvor Commissioners godkender tilbagebetalingen af det beløb, der skal betales rente af.

Twisterne i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

9 Sagsøgerne i hovedsagen har med undtagelse af holdingselskabet Littlewoods Limited ifølge den forelæggende ret siden indførelsen af moms i Det Forenede Kongerige i 1973 udøvet postordrevirksomhed. Disse selskaber distribuerede i forbindelse med denne virksomhed kataloger og solgte de varer, der var vist i disse kataloger, gennem et netværk af »agenter«. Agenterne fik kommission af deres eget salg og af salg gennem dem (»tredjemands køb«). Denne kommission, der kunne udbetales kontant, blev indregnet i agenternes egne tidligere køb eller i fremtidige køb til en forhøjet sats.

10 Fra 1973 til oktober 2004 blev kommission af tredjemands køb fejlagtigt anset for et vederlag for tjenesteydelser leveret af agenten til Littlewoods. Den burde både i henhold til EU-retten og national ret have været anset for et nedslag i betalingen for tidligere køb, hvis der var tale om kontant betaling, eller indregnet i disse køb eller i betalingen for fremtidige køb, hvis den blev indregnet med den forhøjede sats i fremtidige køb. Littlewoods betalte således for meget moms i forbindelse med visse leveringer eller tjenesteydelser, eftersom det afgiftspligtige beløb for varer, som var leveret af selskabet, fejlagtigt blev sat for højt.

11 Det er den forelæggende rets opfattelse, at de for meget betalte beløb ikke udgjorde beløb, der lovligt kunne opkræves efter direktiv 67/228 for så vidt angår perioden før 1978, og direktiv 77/388 for perioden efter 1978.

12 Littlewoods fremsatte begæringer til Commissioners om tilbagebetaling af den moms, der

var betalt for meget. Siden oktober 2004 har Commissioners tilbagebetalt Littlewoods et beløb på 204 774 763 GBP i for meget betalt moms. Denne tilbagebetaling er sket i henhold til section 80 i VAT Act 1994.

13 Tilbagebetalingen var i medfør af section 78 i VAT Act 1994 ligeledes ledsaget af en betaling af simple renter med et beløb på 268 159 135 GBP.

14 I de søgsmål, som verserer ved den forelæggende ret, har Littlewoods krævet yderligere beløb, der tilsammen udgør ca. 1 mia. GBP. Selskabet har anført, at disse beløb svarer til den fortjeneste, som Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland har haft som følge af rådigheden over hovedstolene af den afgift, der var betalt for meget. Littlewoods har gjort gældende, at beløbene er beregnet med henvisning til den rentes rente, som gjaldt for Det Forenede Kongeriges regerings lån igennem hele den pågældende periode. Der er med det beløb, som kræves betalt, taget hensyn til den simple rente, som allerede er betalt.

15 Littlewoods har i hovedsagerne påberåbt sig to søgsmålsgrunde i henhold til national ret, nemlig et krav om godtgørelse af afgift, som er ulovligt opkrævet, i almindelig tale benævnt »Woolwich-kravet« (»Woolwich claim«), og et krav om godtgørelse af beløb, der er betalt som følge af en retsvildfarelse (»mistake-based claim«).

16 Den forelæggende ret har i denne forbindelse fremhævet, at præklusionsfristen i forbindelse med et Woolwich-krav er seks år regnet fra det tidspunkt, hvor der blev betalt for meget afgift, mens præklusionsfristen for krav, der er baseret på en retsvildfarelse, er seks år regnet fra det tidspunkt, hvor den berørte person får kendskab til fejlen eller med rimelighed burde have fået kendskab hertil.

17 Den forelæggende ret finder, at disse præklusionsfrister, der er fastsat i national ret, er forenelige med kravene i EU-retten.

18 Det er i hovedsagerne ubestridt, at

– fra 1973 til oktober 2004 opkrævede Commissioners de omtvistede momsbeløb i strid med EU-retten og national ret

– Littlewoods har ret til tilbagebetaling af den for meget betalte moms i henhold til EU-retten og national ret, eftersom de tilsvarende beløb er blevet betalt til Commissioners

– der i medfør af bestemmelserne i national ret er betalt simple renter til Littlewoods, som er beregnet i overensstemmelse med disse bestemmelser, og

– betingelserne for, at staten ifalder erstatningsansvar for skade som følge af overtrædelse af EU-retten, ikke er opfyldt.

19 Ifølge den forelæggende ret finder ingen af de af Littlewoods påberåbte søgsmålsgrunde anvendelse i det foreliggende tilfælde. Det er den forelæggende rets opfattelse, at for meget betalt moms alene kan kræves tilbagebetalt gennem et krav i henhold til section 80 i VAT Act 1994, og at Littlewoods alene kan kræve renter på grundlag af denne lovs section 78. Følgelig bør de krav, som Littlewoods har fremført, hvis alene national ret anvendes, forkastes i medfør af de nævnte sections 78 og 80.

20 Denne ret er imidlertid i tvivl om, hvorvidt en sådan løsning er forenelig med EU-retten.

21 High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division, har under disse omstændigheder besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle

spørgsmål:

»1) Såfremt en afgiftspligtig person har betalt for meget moms, som medlemsstaten havde opkrævet i strid med kravene i EU's momslovgivning, er en medlemsstats afhjælpning da i overensstemmelse med EU-retten, hvis denne afhjælpning kun består i en tilbagebetaling af de hovedstole, som er betalt for meget, og simpel rente af disse beløb i henhold til national ret, f.eks. section 78 [i VAT Act 1994]?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, kræver EU-retten da, at en medlemsstats afhjælpning skal bestå i tilbagebetaling af de hovedstole, som er betalt for meget, og betaling af rentes rente som et mål for rådighedsværdien for medlemsstaten af de beløb, som er betalt for meget, og/eller tabet af pengenes rådighedsværdi for den afgiftspligtige?

3) Såfremt både det første og det andet spørgsmål besvares benægtende, hvad skal den afhjælpning, som medlemsstaten i henhold til EU-retten skal yde, da omfatte ud over tilbagebetaling af de hovedstole, som er betalt for meget, med hensyn til rådighedsværdien af det for meget betalte beløb og/eller rente?

4) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, kræver det EU-retlige effektivitetsprincip da, at en medlemsstat skal undlade at anvende nationalretlige restriktioner (som f.eks. sections 78 og 80 i [VAT Act 1994]) på alle nationale krav eller retsmidler, som ellers ville være til rådighed for den afgiftspligtige person, for at håndhæve den EU-retlige rettighed, som er fastslået af Domstolen i dennes svar på det første til tredje spørgsmål, eller er det tilstrækkeligt, at den nationale ret kun undlader at anvende sådanne restriktioner vedrørende et af disse nationale krav eller retsmidler?

Hvilke andre principper bør den nationale ret have for øje i forbindelse med gennemførelsen af denne EU-retlige rettighed for at sikre overensstemmelse med EU-rettens effektivitetsprincip?«

Om de præjudicielle spørgsmål

22 Den forelæggende ret ønsker med sine spørgsmål, der skal behandles samlet, nærmere bestemt oplyst, om det i en situation som den i hovedsagerne omhandlede, hvor et for højt momsbeløb, der er opkrævet under tilsidesættelse af EU-retten, betales tilbage til den afgiftspligtige person, er foreneligt med EU-retten, at den nationale lovgivning fastsætter betaling af simpel rente af dette beløb, eller om EU-retten kræver, at den nationale lovgivning fastsætter betaling af rentes rente som et mål for rådighedsværdien af de beløb, som er betalt for meget, og/eller tabet af pengenes rådighedsværdi eller en helt tredje kompensationsmetode, som Domstolen i givet fald anmodes om at præcisere. Såfremt den nationale regel måtte være uforenelig med EU-retten, ønsker den forelæggende ret oplyst, hvilke følger den skal drage af en sådan uforenelighed.

23 Det skal i denne forbindelse indledningsvis bemærkes, som det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at Littlewoods i forbindelse med tvisten i hovedsagen ikke har anlagt et søgsmål med påstand om erstatning på grundlag af den af Det Forenede Kongerige begåede tilsidesættelse af EU-retten, men et søgsmål med påstand om tilbagebetaling af den moms, der er opkrævet i strid med EU-retten.

24 Det fremgår af fast retspraksis, at retten til at få tilbagebetalt afgifter, som en medlemsstat har opkrævet i strid med EU-rettens bestemmelser, består som en konsekvens af og i tilslutning til de rettigheder, som borgerne er tillagt ved EU-rettens bestemmelser efter den fortolkning, som Domstolen har givet af disse (jf. bl.a. dom af 9.11.1983, sag 199/82, San Giorgio, Sml. s. 3595, præmis 12, og af 8.3.2001, forenede sager C-397/98 og C-410/98, Metallgesellschaft m.fl., Sml. I,

s. 1727, præmis 84). Medlemsstaterne er således som udgangspunkt forpligtet til at tilbagebetale afgifter, som er opkrævet i strid med EU-retten (dom af 14.1.1997, forenede sager C-192/95 – C-218/95, Comateb m.fl., Sml. I, s. 165, præmis 20, og dommen i sagen Metallgesellschaft m.fl., præmis 84, samt dom af 2.10.2003, sag C-147/01, Weber's Wine World m.fl., Sml. I, s. 11365, præmis 93, og af 12.12.2006, sag C-446/04, Test Claimants in the FII Group Litigation, Sml. I, s. 11753, præmis 202).

25 Det skal endvidere bemærkes, at Domstolen har fastslået, at i et tilfælde, hvor en medlemsstat har opkrævet skatter i strid med EU-rettens regler, har borgerne desuden ikke blot ret til tilbagebetaling af den skat, der er opkrævet med urette, men også af beløb, der er betalt til denne stat eller indeholdt af denne i direkte forbindelse med denne skat. Dette omfatter også det tab, der følger af, at pengebeløb ikke har været til rådighed som følge af skatteopkrævning i form af forskudsskat (dommen i sagen Metallgesellschaft m.fl., præmis 87-89, og i sagen Test Claimants in the FII Group Litigation, præmis 205).

26 Det fremgår af denne retspraksis, at der af EU-retten kan udledes et princip om, at medlemsstaterne er forpligtede til at tilbagebetale de afgiftsbeløb, som er opkrævet i strid med EU-retten, med renter.

27 I mangel af EU-retlige bestemmelser tilkommer det hver enkelt medlemsstat i sin interne retsorden at fastsætte betingelserne for, hvordan sådanne renter skal betales, herunder rentesatsen og metoden til beregning af disse renter (simple renter eller renters rente). Disse betingelser skal dog overholde ækvivalens- og effektivitetsprincippet, dvs. de ikke må være mindre fordelagtige end dem, der regulerer tilsvarende krav på grundlag af national ret, ligesom de heller ikke må gøre det praktisk umuligt at udøve de rettigheder, der tillægges i henhold til EU's retsorden (jf. i denne retning San Giorgio-dommen, præmis 12, samt dom af 2.10.2003, Weber's Wine World m.fl., præmis 103, og af 6.10.2005, sag C-291/03, MyTravel, Sml. I, s. 8477, præmis 17).

28 Ifølge fast praksis forbyder effektivitetsprincippet således medlemsstaterne at gøre det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve de EU-retlige rettigheder i praksis (jf. dom af 7.1.2004, sag C-201/02, Wells, Sml. I, s. 723, præmis 67, og af 19.9.2006, forenede sager C-392/04 og C-422/04, i-21 Germany og Arcor, Sml. I, s. 8559, præmis 57).

29 Det må i det foreliggende tilfælde fastslås, at dette princip kræver, at de nationale regler om bl.a. beregning af eventuelle skyldige renter, ikke må fratage den afgiftspligtige person en passende kompensation for det tab, der er opstået som følge af betalingen af ikke-skyldig moms.

30 Det tilkommer den nationale ret at afgøre, om dette er tilfældet i den foreliggende hovedsag, idet den herved skal tage samtlige omstændigheder i hovedsagen i betragtning. I denne forbindelse bemærkes, at det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at Commissioners i medfør af section 78 i VAT Act 1994 har betalt renter til Littlewoods af den moms, der er opkrævet i strid med EU-retten. Littlewoods har i medfør af disse bestemmelser modtaget betaling af simple renter med et beløb på 268 159 135 GBP, svarende til skyldige renter for ca. 30 år, hvilket beløb overstiger hovedstolen, der beløber sig til 204 774 763 GBP, med mere end 23%.

31 Hvad angår prøvelsen af, om ækvivalensprincippet er overholdt i hovedsagen, skal det bemærkes, at overholdelsen af dette princip forudsætter, at den omhandlede nationale regel finder anvendelse uden forskel på søgsmål, der vedrører tilsidesættelse af EU-retten, og søgsmål, der vedrører tilsidesættelse af national ret, og hvor sagsgenstanden og søgsmålsgrundlaget er de samme. Ækvivalensprincippet kan imidlertid ikke fortolkes således, at en medlemsstat er forpligtet til at udvide den gunstigste nationale ordning til at omfatte alle sager, der anlægges på et givent rets område. For at sikre overholdelsen af dette princip må den nationale ret, som er den eneste,

der har direkte kendskab til procedurerne for sagsanlæg mod staten med påstand om tilbagebetaling, efterprøve, om de procedurer, der i national ret skal sikre, at de rettigheder, borgerne har i henhold til EU-retten, beskyttes, er i overensstemmelse med dette princip, og undersøge såvel formålet med som de væsentligste momenter ved søgsmålet på grundlag af national ret, som hævdes at være et tilsvarende søgsmål. Herved skal den nationale ret efterprøve, om søgsmålene ligner hinanden ud fra sagsgenstanden, søgsmålsgrundlaget og de væsentligste momenter (jf. i denne retning dom af 29.10.2009, sag C-63/08, Pontin, Sml. I, s. 10467, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).

32 Ifølge den forelæggende ret har anvendelsen af section 78 i VAT Act 1994 den virkning, at de to krav, der er fastsat i »common law«, nemlig Woolwich-kravet og kravet, der er baseret på en retsvildfarelse, må forkastes. Den forelæggende ret ønsker i det væsentlige oplyst, om der i hovedsagen – såfremt det fastslås, at sections 78 og 80 i VAT Act 1994 er i strid med EU-retten – kan opnås en forrentning, der er i overensstemmelse med EU-retten, ved at undlade at anvende den i disse bestemmelser indeholdte restriktion på Woolwich-kravet, eller om det kræves, at restriktionen i sections 78 og 80 i VAT Act 1994 ikke anvendes på noget krav eller nogen retsmidler, der er fastsat i »common law«.

33 Det fremgår af fast retspraksis, at når der foreligger en retsregel, som er uforenelig med direkte anvendelige EU-retlige bestemmelser, skal den nationale ret undlade at anvende den nationale bestemmelse, men forpligtelsen hertil begrænser ikke de kompetente nationale retters beføjelse til blandt den nationale retsordens forskellige retsmidler at vælge dem, som er egnede til at beskytte de individuelle rettigheder, som følger af EU-retten (jf. i denne retning navnlig dom af 27.10.1993, sag C-337/91, van Gemert-Derks, Sml. I, s. 5435, præmis 33, af 22.10.1998, forenede sager C-10/97 – C-22/97, IN. CO. GE. 90 m.fl., Sml. I, s. 6307, præmis 21, og af 19.11.2009, sag C-314/08, Filipiak, Sml. I, s. 11049, præmis 83).

34 På baggrund af ovenstående betragtninger skal de forelagte spørgsmål besvares med, at EU-retten skal fortolkes således, at den kræver, at en afgiftspligtig person, der har betalt for meget moms, som medlemsstaten har opkrævet i strid med de EU-retlige bestemmelser på momsområdet, har ret til tilbagebetaling af den moms, der er opkrævet i strid med EU-retten, samt ret til betaling af rente af momsbeløbet. Det skal under overholdelse af effektivitetsprincippet og ækvivalensprincippet fastsættes i national ret, om hovedstolen skal tillægges renter efter en ordning med simple renter, en ordning med renters rente eller en helt tredje renteordning.

Sagens omkostninger

35 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Store Afdeling) for ret:

EU-retten skal fortolkes således, at den kræver, at en afgiftspligtig person, der har betalt for meget merværdiafgift, som medlemsstaten har opkrævet i strid med de EU-retlige bestemmelser på merværdiafgiftsområdet, har ret til tilbagebetaling af den afgift, der er opkrævet i strid med EU-retten, samt ret til betaling af rente af afgiftsbeløbet. Det skal under overholdelse af effektivitetsprincippet og ækvivalensprincippet fastsættes i national ret, om hovedstolen skal tillægges renter efter en ordning med simple renter, en ordning med renters rente eller en helt tredje renteordning.

Underskrifter

* Processprog: engelsk.